

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Y. K.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2176/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2018, č. j. 4 A 40/2018 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 4. 2018, č. j. CPR-15651-7/ČJ-2017-930310-V238, zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 4. 2017, č. j. KRPA-58098-33/ČJ-2017-000022, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně jmenovaným rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a zároveň mu byla stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky.

[2] Žalobce podal proti výše specifikovanému rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 4. 7. 2018, č. j. 4 A 40/2018 -20, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud nejprve shrnul skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že se žalobce dne 16. 2. 2017 dostavil na služebnu správního orgánu prvního stupně za účelem legalizace svého pobytu na území ČR. Správní orgán lustrací v evidenci cizinců zjistil, že žalobce počínaje dnem 10. 12. 2016 pobývá na území ČR neoprávněně. Žalobce totiž dvakrát neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, proti v pořadí druhému správnímu rozhodnutí podal žalobu, jíž nebyl přiznán odkladný účinek. Posledně zmiňované rozhodnutí proto nabylo právní moci dne 9. 12. 2016.

[4] Žalobce do České republiky poprvé přicestoval na turistické vízum v roce 2012 na návštěvu tchýně, která má povolení k trvalému pobytu na území ČR. Od prosince roku 2014 zde žalobce žije trvale. Přijel sem s manželkou a dvěma nezletilými dětmi, protože měli na Ukrajině problémy. V současné době bydlí s tchýní a jejím manželem, děti žalobce chodí v ČR do školy. Ke své finanční situaci žalobce uvedl, že má peníze na živobytí i na vycestování do země původu. Na Ukrajině má rodiče, nevlastní tam ale žádný majetek. Může se však vrátit do domu tchýně, v němž bydleli před odjezdem do ČR. Ze správního spisu také vyplývá, že rodina žalobce neúspěšně žádala o udělení mezinárodní ochrany v ČR; jelikož toto správní rozhodnutí napadli žalobou, domnívali se, že zde žijí legálně.

[5] Městský soud shrnul, že je nesporné, že žalobce na území ČR pobýval ode dne 10. 12. 2016 do dne 16. 2. 2017 neoprávněně. Stejně tak je nesporné, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako nepřipustná a že žalobě, kterou brojl proti tomuto rozhodnutí, nebyl přiznán odkladný účinek. Žalovaný tedy správně uvedl, že žalobce si musel být vědom toho, že nemá do budoucna zajištěný legální pobyt na území ČR, a proto měl svou situaci řešit s předstihem.

[6] Kromě toho městský soud dodal, že správní orgán prvního stupně posuzoval při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění i otázku přiměřenosti správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Vycházel ze zjištění, že žalobce v ČR pobývá se svou rodinou, manželkou a nezletilými dětmi, která je v obdobné situaci jako on (všichni pobývají v ČR nelegálně). Vycestováním žalobce tedy nedojde k zásahu do jeho soukromého života a života jeho blízkých v takovém rozsahu, aby musely být jejich vzájemné vztahy přerušeny (manželka s dětmi mají také vycestovat na Ukrajinu, jeho tchýně může rodinu navštěvovat). Nakonec městský soud uvedl, že výše popsáný závěr je v souladu i se stanoviskem Ministerstva vnitra, které uvedlo, že žalobci v případě návratu na Ukrajinu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, a proto je jeho vycestování možné.

[7] K obavám žalobce z vymahačů dluhů na Ukrajině městský soud uvedl, že tato námitka již byla předmětem posouzení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přičemž nebylo shledáno, že by se do země svého původu z tohoto důvodu nemohl vrátit.

[8] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[9] Stěžovatel nejprve obecně namítá, že městský soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů. Ty vycházely z neúplně zjištěného skutkového stavu věci, čímž postupovaly v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Dle stěžovatele také správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily jeho oprávněné zájmy. Také městský soud podle stěžovatele své rozhodnutí nedostatečně zdůvodnil a nevypořádal se se všemi žalobními námitkami stěžovatele.

[10] Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, jak městský soud vypořádal jeho žalobní body, tedy že shodně se správními orgány dospěl k závěru, že vyhoštěním stěžovatele nebude zasazeno do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgány bagatelizovaly vztah jeho rodiny s tchýní i to, že děti v ČR vykonávají povinnou školní docházku. Navíc do jeho soukromého a rodinného života bude zasazeno tím spíš, že s ohledem na zavedenou správní praxi se bude jednat o trvalé opuštění ČR. Do domovského státu se jeho rodina nemůže vrátit i kvůli tomu, že jim hrozí reálné nebezpečí kvůli dluhům z minulosti. Nakonec stěžovatel dodal, že legalizace jeho pobytu mu nikdy nebyla lhostejná, a proto opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na shromážděný spisový materiál a napadené rozhodnutí. Je přesvědčen, že postupoval v souladu s právními předpisy, a trvá na svém závěru, že vyhoštěním stěžovatele nebude zasazeno do jeho práva na ochranu soukromého a rodinného života. Z těchto důvodů navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] V úvodní části kasační stížnosti (viz odstavec [9] shora) uplatňuje stěžovatel značně obecnou argumentaci, z níž není patrné, z jakých konkrétních skutečností dovozuje pochybení městského soudu a správních orgánů. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s. ř. s. a § 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost formulace stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí správních soudů. Pro úspěch v soudním řízení správním je tak rozhodující, aby stěžovatel formuloval kasační námitky dostatečně určitě; musí z nich být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Výtky, které stěžovatel činí pouze ve formě obecných pochybností či domněnek, nelze považovat za dostatečně precizní stížnostní body ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[15] Otázkou náležitého vymezení kasačních námitek se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, z něhož se podává, že za řádně formulovaný kasační bod nelze považovat například jen obecný, typový odkaz na porušení zákonného ustanovení, aniž by bylo patrné, jaké konkrétní skutečnosti považuje stěžovatel za základ tvrzeného porušení. Z výše popsaného důvodu se Nejvyšší správní soud těmito obecnými námitkami z důvodu jejich neprojednatelnosti věcně nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 3 Azs 91/2016 - 46).

[16] Stěžovatel dále namítal, že se městský soud nezabýval všemi žalobními námitkami, nicméně již neuvedl, kterou konkrétní žalobní námitku měl městský soud opomenout. Ačkoliv není Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti, je-li rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný (§ 109 odst. 4 část věty za středníkem s. ř. s.), ani v tomto případě nemůže ignorovat dispoziční zásadu, která řízení o kasační stížnosti ovládá, a proto tuto obecnou námitku může vypořádat opět jen v obecné rovině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Azs 134/2017 - 17).

[17] Napadený rozsudek tvrzenou nepřezkoumatelností netrpí. Městský soud se všemi námitkami dostatečně zabýval na str. 3 a 4 napadeného rozsudku, přičemž je přesvědčivě vypořádal. Stěžovatel tedy dostal odpověď na všechny své žalobní námitky. Nejvyšší správní soud uvedl již v řadě svých rozhodnutí, že pouhá nespokojenost stěžovatele se způsobem vypořádání jeho námitek ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž objektivní překážkou, která znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí, a proto nemůže být závislá na subjektivní představě účastníka o tom, jak má být rozhodnutí zdůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[18] Stejně tak nelze městskému soudu vytýkat, že dal správním orgánům za pravdu, že realizace vyhoštění stěžovatele nepřiměřeně nezasáhne do jeho práva na soukromý a rodinný život garantovaného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a v podrobnostech na správní rozhodnutí odkázal. Žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval na str. 3 a 4 svého rozhodnutí. Uvedl, že v projednávané věci nejsou dány takové okolnosti, které by byly překážkou pro realizaci vyhoštění stěžovatele. Podstatné totiž je, že manželka stěžovatele ani jeho nezletilé děti nemají platné oprávnění k pobytu na území ČR. Naopak na Ukrajině žijí jeho rodiče a mohou tam bydlet v domě jeho tchýně, kde žili před odjezdem do ČR. Kromě toho žalovaný dodal, že samotné posouzení možnosti vycestování stěžovatele bylo úlohou Ministerstva vnitra, které vydalo závazné stanovisko, že jeho vycestování je možné. Z tohoto stanoviska je žalovaný povinen vycházet a řídit se jím.

[19] Výše popsaný postup městského soudu, kdy hojně odkazuje na závěry správních orgánů, aniž by se jednalo o jejich mechanickou aplikaci, nevylučují procesní předpisy a akceptuje ho i konstantní judikatura správních soudů (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). V projednávané věci je totiž podstatné, že uvedená správní rozhodnutí obsahovala detailní rozbor tvrzeného zásahu do

pokračování

soukromého a rodinného života stěžovatele (včetně odkazu žalovaného na kritéria, která Evropský soud pro lidská práva stanovil pro posuzování možného zásahu do soukromého a rodinného života cizince v případě jeho nuceného vycestování a aplikace těchto kritérií na případ stěžovatele). Není tedy pravdou, že by městský soud přehlédl, že správní orgány bagatelizovaly stěžovatelovu rodinnou situaci. Výše uvedená námitka stěžovatele proto není důvodná.

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se nezabýval tvrzením stěžovatele, dle kterého mu legalizace jeho pobytu nikdy nebyla lhostejná, jelikož opakovaně žádal udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti je vhodné připomenout, že řízení o kasační stížnosti jakožto mimořádném opravném prostředku proti pravomocnému rozhodnutí městského (krajského) soudu je řízením, v jehož průběhu je Nejvyšším správním soudem přezkoumávána správnost posouzení věci a postupu městského (krajského) soudu. Důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k rozhodnutí městského (krajského) soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 – 73), přičemž žádná výtka proti postupu městského soudu z výše uvedeného tvrzení nevyplývá.

[21] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl.

[22] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovanou - nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu